

не е стоялъ на свѣтлината, за да не бжде редуциранъ.

Концентрацията на разтвора трѣбва да е най-макко 1%.

3. Да поставимъ наляното съ разтворъ отъ златенъ хлоридъ тигелче въ единъ чистъ ексикаторъ, или пакъ едно шише съ широко гърло и да ги скриемъ на тъмно.

4. Да наблюдаваме нѣколко пѣти дали златния хлоридъ не се е редуциралъ отъ нѣкой органически вещества, което ще бжде знакъ, че съдветъ сж чисти и отъ живачни и други редуцирующы пѣри. За моитѣ опити употрѣбяхъ винаги нови, направо отъ фабриката дошли и неупотрѣбвани стѣкла.

5. Ако повърхността на златния хлоридъ остане чиста, тогава поставяме при него чашка съ живакъ. Пѣритѣ на метала се абсорбиратъ отъ хлорида, измѣстватъ златото и то плава на люспици отгорѣ на повърхността на разтвора. Когато количеството имъ е малко, тогава се забѣлѣзва само една тънка зеленикава корица, която отпослѣ се увеличава, и слѣдъ врѣме златото лъщи съ естествения си цвѣтъ.

Азъ се спрѣхъ на метода на Barfoed повече, и я изучихъ всестранно. Като повторихъ неговитѣ опити, намѣрихъ, че метода е много сигурна. Нито единъ пѣтъ, отъ многото опити що направихъ, не се случи да добия погрѣшенъ резултатъ съ нея.

Като се убѣдихъ въ това, азъ пристѣпихъ направо къмъ цѣльта: да докажа, че живачнитѣ пѣри дифундиратъ прѣзъ вода.

За тази работа азъ налѣхъ въ една чаша дестилирана вода- поставихъ тигелчето да стои на тъмно въ чашата 4 дена. Чашата имаше добръ шлифованъ капакъ, който не позволяваше да пада прахъ, нито да се съобщава вътрѣшниятъ въздухъ съ външния. Захлупакътъ не биваше да се маже съ никаква мазилка. (Вазелинъ самъ редуцира златния хлоридъ).

Слѣдъ изтичане на казаното врѣме, отворихъ чашата и не забѣлѣзахъ никаква редукция.

Поставихъ сега една хуния въ чашата, краятъ на която потопихъ въ дестилираната вода и насипахъ прѣзъ хунията живакъ подъ водата.

Живакътъ остана покритъ съ единъ воденъ пластъ дебелъ единъ с/м.

Като замѣстихъ съ махане на ржка въздуха подъ водата съ новъ, захлупихъ чашата и оставихъ пакъ на тъмно.